

“Ey bu vatan gençleri! Firenkleri taklide çalışmayınız!”

Bediüzzaman Hazretleri: “Avrupa ikidir” der. Avrupa’ya benzemek isteyenlere, Avrupa’yı körü körüne model almak isteyenlere ya da onların bazı sahalardaki başarılarını Batı medeniyetine bağlayanlara karşı esastan cevap verir. Avrupa’yı Paris sosyetesinden ve Napolyon militarizminden ibaret zannedenleri ikaz eder.

Akliselim kimseler, elbet bunu dinlerler!..

Eski dünyanın yeni senesi!

Her şey yaşanıyor. Eşya da, insanlar da, dünya da... Dün doğan bir yavru bugün, bir günlük; bu ayın sonunda, bir aylık; ilâ ahir... Hiçbir şey kararında kalmıyor ve yerinde saymıyor.

Bugün, yani 31 Aralık günü, bir senenin son günü.

Milletimizin, bu günü, bilerek Hıristiyanları takliden kutladığına pek ihtimal vermiyorum.

Evvelâ, oturup düşünmek gerekmez mi bu günü? Bir sene müddetince neleri yapamadığımızı; neleri ihmal, hangi şeyleri ihlâl ettiğimiz söyle bir muhasebesini yapmamız, hatalarımızla hesaplaşmamız gerekmez mi?

Bütün bunlar orta yerde dururken, yeni bir senesinin gelişini kutlamak; hem de bir ihsan-ı İlâhî olarak elimize verilen, bize ikram edilen bir geceyi günahlarla kutlamak, “kurtlamak”, kıymetli bir zamanı kokuşturmak olmaz mı?

Yılbaşında, dindar olanla olmayanın hayat tarzlarına, neler yaptıklarına ibretle şahit oluyoruz, her sene.

Dünya ile sarmaş dolaş olanlar bu gecenin akıntısına kapılıp, nefsinin cazibesine takılıp, günlerini gün ederken; İslâmî hayatı ciddiye alanlar, dindar olanlar, en azından şöyle düşünüyorlardır her hâlde:

“Senelerin son günü, ömrümüzün bir yıl daha ihtiyarlanması, kesin akibetin biraz daha yaklaşması, bir takvim yılının daha elimizden uzaklaşması; yapabildiklerimiz kazanç hanesine kaydedilirken, yapamadıklarımız için fırsatların kaçmasıdır, yılbaşı.”

Elbette ki iman sahibi kimseler, bu gecelerde gayrimüslimlere benzer uygulamalarla -maazallah- sefalet, sefahate meyletmek yerine; ahirete, ebedî âleme mal olacak çalışmalarla ibadete, taate daha çok meyletmeli, daha çok gayret etmelidirler.

Gelelim madalyonun öteki yüzüne:

Fert cephesinden bu hassasiyeti beklerken, devlet erkânından da beklemek elbette ki, vatandaşlık hakkımız.

Hıristiyan dünyasının her senenin son gününü Christmas, diğer bir söylenişle Noel olarak kutlamasını, o günün gecesine mahsus birçok uygulamalarda bulunmasını; hediyeler, çekilişler, piyangolar furyasını model kabul ederek yıllardır, isim başlığı "Millî" olan bir piyango'nun ülkemizde de uygulanması, dinen "haram" hükmündeki yasal kumar belâsı hangi gerekçeyle izah edilebilir acaba?

Binlerce iştirakçinin günlerce tutulduğu "kolayca milyoner olma" sevdâsını ve nihayet, sukut-u hayal fırtınasını kimler, nasıl dindirir acaba?

Bunu, bizim düşündüğümüz gibi; bizi düşünenlerin de, düşünmesi gerekir!

Geliniz; gerek fert, gerekse devlet olarak bu milletin mizacına uygun işler yapalım. Bu günahattan kurtulmaya acil çözüm bulalım.

Efendimiz (asm), ümmetine ne diyor, bakar mısınız:

"Kim herhangi bir gruba benzeşirse o da ondandır." (Ebû Dâvûd, Libas, 4.)

Akliselim kimseler, elbet bunu dinlerler!..

Ali Rıza AYDIN

Türkiye ikidir

Bediüzzaman Hazretleri: "Avrupa ikidir" der. Avrupa'ya benzemek isteyenlere, Avrupa'yı körü körüne model almak isteyenlere ya da onların bazı sahalardaki başarılarını Batı medeniyetine bağlayanlara karşı esastan cevap verir.

Avrupa'yı Paris sosyetesinden ve Napolyon militarizminden ibaret zannedenleri ikaz eder.

Şimdilerde ise "Türkiye modeli" gündemde... Orta Doğu ve İslâm dünyası için bir model aranıyor. Modeller hep Batı'dan Doğu'ya doğru aktığı için de gözler Türkiye'de... Türkiye Batı'yı, Orta Doğu da Türkiye'yi model alacak...

Model gerçekten gerekli mi? Toplumlari değişim ve dönüşüme ikna etmek zordur. Onlar hep gelenekçidir, muhafazakârdır. Buldukları şartlar ne kadar ağır olursa olsun değişimleri şüpheyle karşılarlar. Hep "gelenin gideni aratacağı" endişesi ve korkusu hâkimdir. Bu sebeple de bir model aranır... Onları ikna edecek, şüphelerini izale edecek en iyi şey gözle görünen bir modeldir. "Beş sene, on sene sonra falan ülke gibi olacağız" ifadesi sihirlir bir söz gibi etkilidir.

Gerçekte model derken, beklentiler birbirinden çok farklı... İslâm dünyası, modelin uygulanmasından hür, medenî, inançlarını yaşayabildiği bir refah toplumu beklerken, Batının beklentileri ve öncelikleri daha farklıdır. Batıyla uyumlu bir İslâm dünyası onların önceliklerinden... Uyumdan kastedilen ise Batı gibi ikiye ayrılıyor. Birinci Avrupa'nın, uyumdan anladığı Batı'ya itaatkâr bir İslâm dünyası. İkinci Avrupa'nın anladığı veya kastettiği ise, İngiltere ve ABD'nin İkinci Dünya Savaşı sonrası Almanya, İtalya ve Sovyetlerden beklediğinden çok da farklı değil. Yani kendisi için tehlike teşkil etmeyen, ticaret yapabileceği demokratik ve medenî bir yönetim. Hitler, Mussolini ve Stalin gibi dünyayı kana bulayacak diktatörlere müsaade etmeyen demokratik bir yapı. Türkiye'nin rol modelliğe soyunmasında ise en önemli saik yalnızlıktan kurtulmak... Türkiye altı yedi asırdır Avrupa'dadır, ancak bir türlü benimsenmemiştir, bu sebeple İslâm dünyasına şiddetle ihtiyacı vardır. Enteresandır, son birkaç asırdır İslâm'a sırt çevirenler de Avrupa tarafından benimsenmemiştir. Model olarak alınması, Türkiye'nin elini güçlendirecek, yanında koca bir İslâm dünyası ile sömürgeci güçlere karşı daha dik durabilecektir.

İkinci Avrupa'nın halk arasında ciddî bir tabanı olmakla birlikte yönetimde ağırlıkları ve etkileri fazla değildir. Bu biraz da İslâm dünyasının dik durmasına bağlıdır.

Evet, Avrupa'nın tarih boyunca yaptığı zulüm ve sömürgecilikten dolayı İslâm dünyası onları model olarak kabullenmemiş ve onlardan gelen her şeye haklı olarak şüpheyle yaklaşmıştır. Bediüzzaman Hazretlerinin şu sözü İslâm dünyasının vicdanında mâkes bulmuştur: "Ey bu vatan gençleri! Firenkleri taklide çalışmayınız! Âyâ, Avrupa'nın size ettikleri hadsiz zulüm ve adavetten sonra, hangi akıl ile onların sefahet ve bâtil efkârlarına ittiba edip emniyet ediyorsunuz?" 1

Yüz senelik tecrübeden sonra Türkiye modelinde gerek Batı'da ve gerekse İslâm dünyasında ciddî bir ittifak sağlanmıştır. Değişim gerekli mi veya gerçekleşecek mi? Ziya Paşa vaktiyle şöyle demiş:

“Diyar-ı küfrü gezdim beldeler kâşaneler gördüm.

Dolaştım mülk-i İslâm’ı bütün viraneler gördüm.”

Günümüze baktığımızda şiir hâlâ geçerliliğini sürdürüyor. Küreselleşen dünyada yeni nesilleri eski diktatörlerle ve eski kalıplarla viranelerde tutmak artık mümkün değil. Bediüzzaman Hazretlerinin ifade ettiği gibi: “Eski hâl muhal, ya yeni hal, ya izmihlâl”.

Risâle-i Nur’da medenîleşme hususunda şöyle denir: “Kesb-i medeniyette Japonlara iktida bize lâzımdır ki; onlar Avrupa’dan mehasin-i medeniyeti almakla beraber, her kavmin mâye-i bekası olan âdât-ı milliyelerini muhafaza ettiler.”

2 Evet, milletin varlığı ve bekası için model alma hususunda millî ve manevî değerlerin mutlaka muhafaza edilmesi gerekiyor.

“Türkiye ikidir” demiştik. Birincisi Batı’nın eğlence ve sefahatini, baskıcı, diktacı, ırkçı ve jakoben rejimini içinde barındıran bir anlayış... Her on senede ihtilâlleri, faili meçhulleri, ekonomik krizleri ve halkın en basit dinî uygulamalarını dahi “irtica” suçlamasıyla yasaklayan bir yapı. Hâlâ sivil bir anayasa yapamamış bir sistem... Böyle bir yapı kime model olabilir ki... Nitekim yetmiş-seksen senedir İslâm dünyasındaki onca zorlama, ihtilâl, baskı ve savaşa rağmen hiçbir memleket Türkiye’nin bu yapısını örnek almadı. Bir nebze alanlar ise sosyalist diktatörler oldu. Onların da âkıbetleri malûm...

Gelelim ikinci Türkiye’ye. Bin yıldır İslâm’ın bayraktarlığını yapmış, medeniyet anlayışında ve hükümlerde Batı’ya dilencilik etmeyecek bir yükseklikte, dünyanın önemli bir kısmını asırlardır adaletle yönetmiş bir milletin mirasçıları. Yine Batı’nın musallat ettiği diktatörlerin ve tahribatlarının önünü, müsbet hareket ve demokrasi ortak noktası ile kesen ve tamir eden bir Türkiye... Yine şer güçlerin fen ve felsefeyi suiistimal ederek eğitim müesseseleriyle bu dindar milleti dinsizleştirmek, Hristiyanlaştırmak ve komünist yapmak gibi hedeflerine karşı büyük bir azim ve fedakârlıkla mücadele eden bir Türkiye. İlkokuldan itibaren kafalara kazınan ırkçılık sloganlarına, içten ve dıştan sayısız fitne ve tahribata rağmen Doğusuyla Batısıyla kardeş olarak kalabilen bir Türkiye... Bütün engellemelere rağmen tek parti ve ihtilâl rejimlerinden fırsat buldukça sanayide ve kalkınmada dev hamleler yapan bir millet... Evet, Türkiye Almanya ve İngiltere kadar gelişemediyse de; Küba kadar geride de kalmamış, kendisine biçilen modeli, kefeni yırtmıştır.

Model alınacak Türkiye, işte bu Türkiye’dir. Diğer Türkiye, Orta Doğu ve İslâm âlemini yüz yıl geriye götüreceği gibi kan, gözyaşı ve sefaletten başka bir şey getirmeyecektir. Ancak dinden uzaklaşmış bir Türkiye modeli için büyük planlar yapıldığını ve tehlikenin büyük olduğunu unutmamak gerekiyor. Batının âdet ve geleneklerinin Müslüman Türkiye kılıfına bürünerek İslâm dünyasına sokulmaya çalışıldığını gözden kaçırmamak gerekiyor.

Şimdi bunun ne kadar önemli olduğunu anlamak için Bediüzzaman Hazretlerinden bir paragraf aktaralım: “O zaman, o manevî meclis demiş ki: ‘Bu Alman mağlûbiyetiyle neticelenen bu harbde, Osmanlı Devleti’nin mağlûbiyetinin hikmeti nedir?’

“Cevaben Eski Said demiş ki: Eğer galib olsaydık, medeniyet hatırı için çok mukaddesatı feda edecektik—nasıl ki yedi sene sonra edildi. Ve medeniyet namıyla Âlem-i İslâm hususan Haremeyn-i Şerifeyn gibi mevâki’-i mübarekeye (müberek mevkilere) Anadolu’da tatbik edilen rejim kolaylıkla, cebren teşmil ve tatbik edilecekti. İnayet-i İlâhiye ile onların muhafazası için, kader mağlûbiyetimize fetva verdi.” 3

Kader, mukaddesatın feda edildiği bir rejimin İslâm dünyasına teşmil edilmesine müsaade etmedi. Koca bir dünya savaşından bir asır sonra bütün engellemelere rağmen iman ve Kur’ân hizmeti sayesinde model olacak ikinci bir Türkiye çıktı. Ancak unutmamak gerekiyor ki, âhir zaman çarşısında hayır ve şer, iyi ve kötü, ilâç ve zehir beraber satılıyor, model almakta ve model olmakta tahkik ehli ve dikkatli olmak gerekiyor.

Dipnotlar:

1- Lem’alar, s: 120.

2- Divan-ı Harb-i Örfi, s: 72.

3- Kastamonu Lâhikası, s: 19.